

[Ludvig Christensen.]

videre paastaa, at de nu ogsaa er i Stand til at betale mere, navnlig i en Situation, hvor man med en overmaade Hidsighed fra Arbejdsgivernes Side og adskillige andre Sider i Samfundet halser efter Arbejdernes Lønninger for at faa dem skaaret ned? Er man paa Forhaand helt sikker paa, at der virkelig er Mulighed for at betale et højere Kontingent? Jeg er ikke helt sikker paa, at man tør fastholde det. Jeg kan ikke se, hvordan man vil kunne hævde, at de lavest lønnede, Arbejds mændene ude i Landdistrikterne, der skal betale det samme Bidrag som dem inde i Byerne, vil kunne betale et forøget Medlemsbidrag. Og det vil dog med de Dispensationsregler, der skal gennemføres, blive mindst 25 Ø. om Ugen, altsaa 13 Kr. om Aaret. De vil altsaa fra 67 Kr. komme op paa 80 Kr. om Aaret i Medlemsbidrag alene.

Saa hørte jeg den ærede Ordfører udtale Ønsket om, at man i en eventuel Lov om Krisekasser skulde fastslaa den Regel, at Medlemsbidraget for de arbejdsløses Vedkommende, der fik Understøttelse, skulde være hvilende. Nu forstaar jeg det saadan, at de paagældende skulde have Ret til at være i Restance, indtil de kom i Arbejde igen, men for alle deres Vedkommende, der glider ud, vil der blive Tab; og for de meget store Arbejdsløsheds kassers Vedkommende, i alt Fald for Arbejds mændenes, er Afgangen og Tilgangen saa stærk, at det vilde betyde et vældigt Kontingenttab at gennemføre en saadan Bestemmelse for ikke at tale om, hvis man skulde gennemføre Bestemmelsen om, at de Medlemmer, der faar Understøttelse i Henhold til Kriselovsbestemmelserne, skulde være helt kontingentfri. Det var ganske vist det ideale, det var det eneste rigtige, men, hvordan de arbejdende, de med de meget lave Arbejdsindtægter, skulde kunne betale den store Forøgelse af Medlemsbidraget, der vilde blive en Følge deraf, kan jeg ikke se. Jeg anser det i Realiteten for umuligt for Arbejds mændenes Kasse at komme den Vej ud, at de skulde kunne naa saa vidt, at de paa Grund af Kontingentfrihed eller Kontingentlettelse for arbejdsløse eller kriseramte betalte et højere Kontingent; det kan de ikke overkomme.

Dernæst hørte jeg den ærede Ordfører paastaa, at Gennemførelsen af det Lovforslag, Regeringen har forelagt, ikke vilde betyde en Bedring for de arbejdsløse. Men der er den Ejendommelighed ved Bevisførelsen, at den omfatter kun en stor, socialistisk ledet Hjælpekasse, medens den ikke nævner noget om, hvordan det gaar

de arbejdsløse ude omkring i de Byer, hvor der ikke er socialistisk Kommunestyre. Der er ikke fremskaffet Bevis for, at disse Kommuner støtter de arbejdsløse, saa at Gennemførelsen af det Lovforslag, der er fremsat af Regeringen, vilde betyde en Forringelse. Vi har faaet lidt andet at vide. Vi ved, at der er mange Kommuner, for hvilke det er overmaade vanskeligt at skaffe nogen Hjælp til de arbejdsløse. Vi har i de Oplysninger, vi har faaet fra Sønderjylland, faaet at vide, hvordan Udviklingen er foregaaet dernede, og hvor uhyggeligt det ser ud netop i denne Landsdel, hvor Fattighjælpen er steget fra 1924—25, da der blev udbetalt 295 000 Kr., indtil 1928—29, da der blev udbetalt 634 000 Kr., og hvor Antallet af Hovedpersoner, som har modtaget Fattighjælp, i samme Tidsrum er steget fra 898 til 2038. Det er Tal, der viser, at der er noget galt hist og her, og at det virkelig er saadan, at der er mange Steder udenfor København, hvor Gennemførelsen af Regeringens Lovforslag er i højeste Grad paakrævet.

Hvad endelig angaar København, gaar det maaske nogenlunde, saa længe den private Indsamlingskomité er i Stand til at foretage Udbetalinger. Den Deputation fra de hjemløse, som mødte for Udvalget, sagde netop dette, at saa længe Indsamlingskomiteen kunde skaffe Penge, kunde det nogenlunde gaa, men man var ved at naa Bunden. Det er rigtigt, og det, som navnlig er Styrken i det Lovforslag, som Regeringen fremsatte og Folketinget har vedtaget, er netop, at man ikke alene som Flertalspartierne her i Tinget vil hjælpe dem, der i Forvejen er organiseret og betaler et Forsikringsbidrag, til at faa Lov til at betale et større Forsikringsbidrag for at kunne skaffe sig en større Forsikring, men at man ogsaa vil hjælpe alle dem, som ved Tidernes Ugunst er blevet skudt ud af Arbejdsløshedsforsikringen.

Her er vi ved et af de store Usikkerhedsmomenter i hele den fremtidige Udvikling. Tiderne herhjemme ligesom alle andre Steder viser, at man ikke ustraffet forcerer den tekniske Udvikling saa kraftigt, som man har gjort det i en Aarrække, idet denne Forcering medfører en stadig voksende permanent Arbejdsløshed; og man kan fra alle de uorganiseredes Side, fra alle deres Side, der er stødt ud, med fuld Ret hævde, at det er uberettiget, at de skal staa udenfor. Paa den anden Side indeholder vor Arbejdsløshedsforsikringslovgivning bl. a. den Bestemmelse, at de paagældende gennem Arbejde skal have Tilknytning til det Fag,